

Arrest

**nr. 131 160 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. VAN LOOY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.01.2011 bij onze diensten werd ingediend door.

[...]

+ kinderen:

[...]

Nationaliteit: Rusland

[...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.10.2013 op naam van B.T.E. (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, § § 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, § § , 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze

samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, § § 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, minderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij, in eigen naam een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend.

2.2. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de voormelde verzoekende partijen over de rehtens vereiste procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

Niettegenstaande in ons rechtssstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, wat tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zijn beslissingen die persoonlijke rechten aanbelangen.

2.3. In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, genomen ten opzichte van de vader en moeder en hun vier kinderen, geboren in respectievelijk 2011, 2002, 2006 en 2010. De Raad is van oordeel dat deze kinderen gelet op hun leeftijd niet over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikken zodat zij moeten beschouwd worden als infans zonder het vereiste onderscheidingsvermogen. Zij zijn niet procesbekwaam. Het beroep dat door hen werd ingediend is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van "de formele motiveringsplicht" en van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers zetten het middel uiteen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat uit het medische verslag van de arts adviseur dd. 25.10.2013 blijkt dat de ziekte van T.E. kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, heeft verwerende partij zijn formele motiveringsplicht alsook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kennelijk geschonden.

De formele motiveringsplicht strekt ertoe om de rechtsonderhorige een zondanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij/zij ten aanzien van die motieven in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechte op te komen.

In casu beperkt verwerende partij er zich louter toe vast te stellen dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is omdat niet kan worden afgeleid dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, meer bepaald omdat er geen onmiddellijke levensbedreiging

zou zijn en er geen dringende maatregelen nodig zijn zonder welke er een acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Door zich hiertoe te beperken heeft verwerende partij de motivering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook de formele motiveringsplicht, faliekant miskend, aangezien artikel 9ter niet alleen bescherming biedt tegen levensbedreigingen, doch ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren.

In casu voldoet T.E. aan beide voorwaarden. Enerzijds heeft hij een levensbedreigende hartafwijkingen waarvoor hij een levensnoodzakelijke open hartoperatie moet ondergaan. Anderzijds biedt Tsjetsjenië, het geboorteland van zijn ouders en het land waarnaar hij zal moeten terugkeren, geen adequate behandeling.

Verwerende partij schiet hier met andere woorden kennelijk tekort door het tweede deel van artikel 9ter § 1 eerste lid niet te motiveren.

Een en ander heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het verleden bevestigd en benadrukt, met name onder andere in de arresten 83.956 dd. 29.06.2012 en 84.293 dd. 06.07.2012.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in voornoemde arresten met recht en rede gesteld dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom de beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Wanneer derhalve geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die in een wetbepaling, die in twee situaties voorziet, worden gesteld, dient duidelijk te worden uiteengezet waarom geen van beide situaties van toepassing zijn.

Hoewel de huidige "standaardformulering" van de Dienst Vreemdelingenzaken thans al iets vollediger is (in vergelijking met het verleden), kan thans nog steeds niet anders dan vastgesteld worden dat de concrete medische beoordelingen door de DVZ-arts en door de Dienst Vreemdelingenzaken onwettelijk zijn.

De recente rechtspraak van de verschillende kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is eenduidig: de beoordeling en motivering van de medische elementen van een 9ter-aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken is te beperkt.

Zij moet alleszins ruimer zijn dan alleen de termen 'directe levensbedreiging', waar de beoordeling in casu uiteindelijk op neerkomt, zij het iets uitgebreider verwoord.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet integendeel alle medische normen van artikel 9ter en ook de behandeling in het herkomstland onderzoeken én motiveren.

Zonder de bewijslast te willen omkeren wensen verzoekers op te merken dat

- T.E. lijdt aan een levensbedreigende aandoening
- In Tsjetsjenië geen adequate behandeling mogelijk is

Allereerst weze het opgemerkt dat T.E. lijdt aan een univentriculair hart of eenkamerhart. Hiervoor dient hij in februari 2014 een open hartoperatie te ondergaan. Hierbij gaat getracht worden om de circulatie van het hart van T.E. te normaliseren.

Verder kan het niet ernstig betwist worden dat in Tsjetsjenië geen adequate behandeling mogelijk is. Een en ander wordt zelfs bevestigd door I.W., een beëdigd tolk-vertaler Russisch- Nederlands, dewelke zeer goed op de hoogte is van de huidige (medische) toestand in Tsjetsjenië.

Zoals reeds eerder gemeld kunnen kinderen met ernstige hartproblemen/afwijkingen namelijk enkel in grote steden van Rusland terecht, zoals Moskou, Sint-Petersburg, Novosibirsk, Tomsk, Astrahan.

Doch niet in Tsjetsjenië zelf.

Moest de operatie, dewelke T.E. broodnodig heeft, al tot een mogelijkheid behoren in Tsjetsjenië, dan nog zouden verzoekers deze operatie niet kunnen financieren. Nogmaals, de onkosten van de operatie (alsook alle bijkomende kosten, waaronder de verplaatsingskosten en de kosten van verblijf tijdens en na de operatie) kunnen onmogelijk gedragen worden door een gewone mens.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij betoogt daarop in haar nota wat volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies d.d. 25 oktober 2013 van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekers werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing. Er wordt met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat in casu het voornaamste van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De formele motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen duidelijk worden aangegeven. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Verzoekende partij toont derhalve geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar zij inhoudelijk kritiek uiten op de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij-3 die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De aanvraag van verzoekers werd op basis van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, hierbij steunend op het advies d.d. 25 oktober 2013 van de ambtenaar-geneesheer.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. "

Verzoekers uiten kritiek met betrekking tot de motivering van bestreden beslissing zelf, maar gaan met hun betoog evenwel aan het feit dat de motivering uit het advies van de ambtenaar-geneesheer geacht worden integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing.

In zijn advies d.d. 25 oktober 2013, stelt de ambtenaar- geneesheer het volgende:

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16.11.2010 en de medische stukken d.d. 15.11.2010, 11.10.2010, 12.10.2010, 14.10.2010, 04. 02.2013, 29. 01. 2013, 17.01.2013 en 20.10.2011 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een belangrijke anatomische anomalie van het hart waarvoor de noodzakelijke heelkundige ingrepen werden uitgevoerd welke een normaal leven mogelijk maken. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bij gevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit dit advies blijkt de innerlijke appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, die overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid. van de Vreemdelingenwet, als enige het in het eerste lid van die bepaling vermelde risico beoordeelt.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet legt aan de ambtenaar-geneesheer als zodanig geen algemene verplichting op om een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Een andere interpretatie zou bovendien strijdig zijn met de inhoud van* artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat het reëel risico op een op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot het bedoelde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de vaststelling van de ziektebeeld aan de hand van de medische stukken die door verzoekers ter beschikking werd gesteld, stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat uit die medische stukken blijkt dat de noodzakelijke heelkundige ingrepen welke een normaal leven mogelijk maken werden uitgevoerd.

Op basis van die vaststelling concludeert hij dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beroepen zich in hun betoog op de voorgelegde medische stukken die dateren van 2010 en 2011, doch gaan met dit betoog kennelijk voorbij dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij medische stukken hebben voorgelegd die van recentere datum zijn, met name van 4 februari 2013, 29 januari 2013 en 17 januari 2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 4 februari 2013 blijkt het volgende:

Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

Nog 1 operatie in zomer 2013 (Fontan repair) oww cardiale problematiek. 3 maand later co cathe. Daarna enkel opvolging nodig."

Door te verwijzen naar de inhoud van de medische stukken die dateren van 2010 en 2011 tonen verzoekers evenwel niet aan dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer die steunen op de recentste stukken die aan verwerende partij werden voorgelegd, kennelijk onredelijk of foutief zouden zijn.

Zij stellen in hun verzoekschrift dat hun zoon in februari en mei 2014 een andere operatie dient te ondergaan, alsook dat hij in november 2013 in het ziekenhuis werd opgenomen. Zij voegen dienaangaande bij hun verzoekschrift een nieuw medisch stuk aan.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel ontegensprekelijk dat het laatste medische stuk dat aan verwerende partij werd overgemaakt, dateert van 4 februari 2013.

Er werden geen andere medische stukken voorgelegd aan verwerende partij waaruit zou blijken dat hun alsnog een operatie zou moeten ondergaan in februari en mei 2014.

In dit opzicht, dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (R.v.St., 1 september 1999, nr. 81.172; R.v.St., 19 november 2002, nr. 112.681)

Verzoekers kunnen derhalve niet ernstig voorhouden dat het kennelijk onredelijk of foutief zou zijn van de ambtenaar-geneesheer en van verwerende partij om op basis van de medische informatie die hun ter beschikking werd gesteld door verzoekers zelf, te oordelen dat er geen sprake is van een medische aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daar uit de voorgelegde stukken blijkt dat de noodzakelijke heelkundige ingrepen die een normaal leven mogelijk maken werden uitgevoerd.

Gezien in het advies dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, uitdrukkelijk de reden wordt aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf van verzoekende partij en van haar dochter, en verzoekende partij niet aantoonde dat de beoordeling van de medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, merkt verwerende partij op dat verzoekers met hun betoog dat het alom bekend is dat kinderen met ernstige hartafwijkingen enkel in grote steden in Rusland terecht kunnen en ter zake verwijzen naar een website, geenszins aantonen dat er in het land van herkomst geen adequate behandeling beschikbaar zou zijn.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.3. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

*ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
[...].”*

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

3.4. Verzoekers verwijzen naar de hartaandoening van hun zoontje en stellen dat er in Tsjetsjenië geen adequate behandeling mogelijk is. Zij betogen dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot de term “directe levensbedreiging”, die in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet veel te beperkt is.

De verwerende partij stelt dat verzoekers kritiek uiten met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing zelf maar voorbijgaan aan het feit dat de motivering uit het advies geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing.

3.5. De Raad stelt het volgende vast:

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij enerzijds naar het advies van de arts-adviseur waaruit kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Dit betreft dus de eerste mogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, § 1.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen

achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, § § 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, § § , 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, § § 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

Terugkomend op het argument van de verwerende partij dat verzoekers zich slechts richten tegen de motieven van de bestreden beslissing, maar voorbij gaan aan het advies van de arts-adviseur, is de Raad van oordeel dat een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies in beginsel is toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevallen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan deze laatste voorwaarde is hoegenaamd niet voldaan. Daargelaten de vraag of de gemachtigde daartoe bevoegd is, neemt hij een volledig autonoom standpunt in voor wat betreft de tweede hypothese van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet dat niet kan worden gelieerd aan de bewoordingen van het advies van de arts-adviseur. In die optiek kan de verwerende partij de verzoekers bezwaarlijk verwijten dat zij zich richten tegen de motieven van de bestreden beslissing. De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht bestaat er immers in dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet is gemotiveerd omtrent de vraag of de ziekte van het kind van verzoekers een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen

adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden niet onderzocht.

De stelling van de gemachtigde met name dat opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De drempel van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen niet volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde - daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft - ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat *“de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM”* en dat *“het [...] een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet [vormt] om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”*, moet worden vastgesteld dat de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie impliceert. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS 28 november 2013, nr. 225.633).

3.6. Het middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring, ingediend door de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij is onontvankelijk.

De eerste en tweede verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, ingediend door de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partijen wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 28 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, ingediend door de eerste en tweede verzoekende partijen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS